

Tavasza várva...

Az év talán legcsendesebb napjait töltjük, amikor több szabad idővel rendelkezünk mint máskor. Nagy kérdés az, mire és hogyan használjuk időnket.

A várt tavasz magával hozza majd a kinti munkák elkezdését. Utána pedig meg sem lehet határozni, hol ér véget egyik és mikor kezdődik a másik tennivaló. Ennek pedig csak az ősz végén való betakarodás vet véget. Akkor a mikulási, karácsonyi és újévi készülések foglalják le időnket és figyelmünket. Újév után tehát kicsit fellelegzünk, alkalmunk van az elcsendesedésre. Gyakrabban gondolkodunk el ilyenkor az elmúlt napok, hetek, hónapok eseményein, lehetőségünk van előre tekinteni, várakozni és reménykedni.

Noha a kikelet magával hozza feladataink megsokasodását, szinte kivétel nélkül mindenki várja a tavaszt. Hogy ne legyen oly nagy hideg, hogy mozogni tudjunk kint, hogy lássuk a palánták növekedését, szemléljük miként lesz újra élő a természet, hogyan virágnak a fák, színesedik a határ, és a külsővel együtt mintha melegedne és színesedne a szívünk is.

Ebben az időszakban, amikor több alkalmunk lehetne az igeolvasásra, imádságra, egymással való lelki beszélgetésekre, két kísértés is megpróbál minket ezektől távol tartani.

Az egyik ilyen kísértés az aggodalom. Noha Isten annyiszor bizonyította az övének életében az ő gondviselő szeretetét, noha a Bibliában olyan sok ígéret van arra nézve, hogy Isten nem hagy magunkra, hogy gondoskodik mindennapi kényerünkről és a világ végezetéig velünk van naponként, mégis aggódunk. Aggodalmaink tesznek nyugtalanokká, munkálják életünkben a félelmet, lefoglalják időnket és elveszik erőnket. Jézus mondta, ne aggódjatok a holnap felől, mi mégis a téli időszak oly kevés és ezért értékes szabadabb idejét sok aggó-

Szeretettel hívjuk testvéreinket az egyetemes imaheti istentiszteleteinkre.

Az imahetet február 12-19 között tartjuk.

A hétköznapi alkalmak este 18 órától kezdődnek, vendéglelkipásztorok szolgálatával.

dással töltjük.

Aztán időnk helytelen kihasználására csábít az is, amit valaki így fogalmazott, hogy a sürgős elhomályosítja azt, ami fontos. A napi gazdasági és politikai események, ezeknek megtárgyalása, elemzése időnket is, nyugalmunkat is sokszor elveszik, kinek marad még ideje imádságra, lelki beszélgetésekre.

Várjuk a tavaszt. A meleget, a kike-

(Folytatás a 2. oldalon)

Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. (Mt.18,20)

Tavasza várvá...

(Folytatás az 1. oldalról)

letet, a virágzást, majd pedig a gyümölcsstermést. Legalább ennyire lehet gyönyörködni abban, ha a lelki kikelet ideje érkezik el egy ember, egy közösség életében. Ha hitünk, Isten iránt való bizodal-munk, alázatos életünk virágzik, ha engedelmisségünk, szolgálatunk Isten segítségével meghozza gyümölcsét. Várjuk-e a lelki tavaszt? Lesz-e kikelet?

Ahhoz, hogy mindezt az egyéni és közösségi életünkben lelkileg megtapasztalhassuk, ilyenkor, a külsőleg kissé csendesebb időben van alkalmunk arra, hogy a lelki talaj-készítést, szívünk „puhítását” elvégezzük. Most van a magvetés ideje, avagy mindig az van, de most a külső körülményeink is lehetővé teszik azt. Ha szükséges, mellőz-zük azt, amit a világ sürgősnek, fontosnak tart, hogy lelkileg épül-hessünk. Aggodalmaink helyett imádkozunk. Keressük Isten orszá-gát és az Ő igazságát, és megta-pasztaljuk csodálatos gondviselését a földiekben és lelkiekben egyaránt.

A lelki talajkészítés és magvetés egyik alkalma az egyetemes imahét is. A február 12-ével kezdődő hé-ten minden este 6 órától hirdetik Isten igéjét vendéglelkipásztorok. Jöjjünk Isten házába ne csak új hangot hallani, hanem Isten Igéjét szívünkbe fogadni. Az imahét ve-zérigéjét tapasztaljuk meg mindnyájan: Jézus Krisztus nevében gyűlünk össze minden alkalommal, így átéljük a csodát, jelen van ma-ga az Úr Krisztus az Ő lelke által. És amikor Ő bemegy valakihez, aki Őt befogadja, akkor a befoga-dás után elhangzik, bár hangzana el rólunk is: ma lett üdvössége ennek a háznak.

karácsonyi ünnepek

Egy kis visszatekintés

Nehéz feladat a múltba tekintve elemzést készíteni. A teljesség igénye nélkül próbáljunk mégis néhány gondolat erejéig az elmúlt esztendőről emlékezni, főleg a január 1-én elhangzott jelentés alapján.

Sajnos, önmagunkban és körülményeink alakulásában nem találunk sok derűlátásra okot. Szinte minden számokban kifejezhető adat apadást, fogyatkozást jelez. Százalékokban kifejezve nem nőtt a templomlátogatás sem, a vasárnap reggeli istentiszteletekre átlagban 77 személy jött el, de a délutáni és szombatesti alkalmakra alig van kihez szóljon az Ige. A bibliaórák sem vonzzák a gyülekezet igen nagy részét.

A lélekszám is csökkent 2005-ben. Egy keresztelés, nyolc temetés és hat kijelentkezés mellett január 1-én a gyülekezet lélekszáma 296 volt. Valaki megszámolta, hogy kevesebb, mint két évtized alatt másfél százzal csökkent a közösség tagjainak száma.

Anyagilag sincs okunk a büszkeségre, az elmúlt esztendőt kevesebb pénzzel zártuk, mint az előzőt, előzőket. Csökken a lélekszám, idősödnek és gyakori javításra szorulnak a mezőgazdasági gépek is. Talán az anyagiaknál megemlíthetjük, hogy sikerült a parókia manzárdszobáját befejezni, valamint egy kis épület és egy kerítés készült el az udvaron.

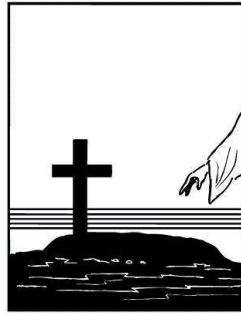
Ha csupán emberi számítások szerint gondolkodunk, akkor minden téren okunk van a borúlátásra. És mégsem csüggedünk, mert hisszük azt, hogy Istenünknek gondja van reánk. Tudjuk, hogy nem hiába kérjük a mi meny-nyei Atyánktól a mindennapi kenyeret, hiszen káténk értelmezése szerint ebben a kérésben az is benne van, hogy „vedd gondjaidba a mi minden testi szükségünket, hogy így megismerjük, hogy minden jó egyedüli forrása te vagy, és hogy a te áldásod nélkül sem a mi gondoskodásunk és munkánk, sem adományaid nálunk nem gyarapodnak. Éppen ezért, a mi bizodal-munkat minden teremtménytől elfordítva, egyedül csak beléd helyezzük”.

Mennyei Atyánk viseljen gondot közösségünk minden tagjára, és helyezze szívünkre mindnyájunknak azt a feladatot, hogy egyéni, családi és gyüleke-zeti életünkért, azoknak áldásaiért is naponként imádkozzunk.

Két temetéssel zártuk az évet

Karácsony után már csak Szilveszterre, az új esztendőre szerettünk volna gondolni. Ehelyett sajnós az év utolsó napján kétszer kellett koporsó előtt állanunk.

Debreczeni Zoltán testvérünk 38 évesen távozott közülünk, hátrahagyva feleségét, két kiskorú gyermekét. Aligha lehet emberi szavakat találni, melyekkel vigasztalni lehet a hozzátartozókat. Isten Igéje szólította a gyászolókat, az Ézs.43, 16-19 alapján: Íme, újat cselekszem; most készül.

Amikor bejöttünk a temetőről, újra koporsó elé álltunk. Kiss Irén 64 évesen elhunyt testvérünk temetésén hangzott a vigasztaló Ige, az Ézs.54, 4-12 szerint: az én irgalmasságom tőled el nem távozik és békességem szövetsége meg nem rendül.

Minden gyászolónak adjon a vigasztalás Istene lelki erőt, szívbeli békességet, hitben való előretekintést, Krisztusban való reménységet.

Imasarak

Mennybéli Isten, könyörülj rajtunk! Úr Jézus Krisztus, könyörögj a Te népedért. Váltás meg minket kellő időben.

Őrizd meg bennünk az igaz és helyes keresztény hitet. Tereld egybe szavadal, amelyet az Írás isteni Igének nevez, sok-sok szétszóródott jubodat. Segíts, hogy megismerjük a hangodat s ne menjünk emberi képzelgés hívogatósa után, hogy el ne térjünk tőled, Úr Jézus Krisztus. Ámen

Dürer Albrecht (1471-1528).

Köszönjük, hogy 2005-ben megterítették az úrasztalát a következő testvéreink:

Sütő Ferenc, Rigó György, Bocskai András,
Lakatos Mihály, Lakatos Sándor,
Lakatos Aranka és Lakatos György.

Mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. (2.Kor.9,7)

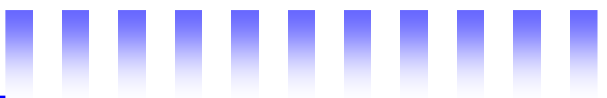
Előre akarsz jutni a lelki életben?

Ne engedd, hogy Isten kétszer mondjon valamit.

(Müller György)

Az év első szombatján házasságkötés megáldására került sor templomunkban. Isten és a gyülekezet előtt tettek egymás iránt fogadalmat és kérték az ÚR áldását házaseletükre Rigó Márton mezőköbölkúti születésű ifjú és Hatházi Rozália, mezőfelei születésű hajadon. Útravalóként az 1.Kor.13,4-7 alapján szólt Isten igéje arról a valódi szeretetről, mely mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.

Adja a Mindenható Isten, hogy házasságukban ez az Istentől származó szeretet soha el ne fogyjon.

A II. Helvét Hitvallás.

4. fejezet: A bálványok, vagy Istennek, Krisztusnak és a szenteknek képei

Mínhogy pedig az Isten láthatatlan lélek és véghetetlen valóság, bizonyára semmiféle művészetrel vagy képpel nem ábrázolható ki. Ezért nem áthatjuk az Írással Isten képmásait merő hazugságnak nevezni. Elvetjük tehát nemcsak a pogányok bálványait, hanem a keresztyének ábrázolatait is. És mikor azt látjuk, hogy a boldog lelkek és mennyei szentek, míg itt éltek, minden személyüknek szóló tiszteletet elhárítottak maguktól * és a szobrok ellen is harcoltak (Csel. 3:12 skk., 14:11 skk., Jel. 14:7, 22:9), vajon kicsoda előtt látszik valószínűnek, hogy a mennyei szenteknek és angyaloknak tetszenek a saját képeik, amelyek mellett térdre borulnak az emberek, megsüvegelik őket és a tisztelet más jeleivel is illetik? Azért helyeseljük a régi írónak, Lactantiusnak * a véleményét, aki így szól: Kétségtelen, hogy ahol kép van, ott nincs igaz vallás. (Epiphanius és Hieronymus.) Egyébként helyeseljük Szent Ágostonnak ezt a véleményét: Ne legyen a mi vallásunk emberi alkotásoknak a tisztelete; mert többet érnek azoknál maguk a mesterek, akik ilyeneket alkotnak, de azért őket sem kell vallásos tiszteletben részesítenünk.

Újesztendő

Újesztendő küszöbét	Aztán az év közepe,
hó fedí,	nyár heve,
örökzöldjét zivatar	Megeríki a gabona
tépdesi.	sűrűje.
Újesztendő fut tovább:	Túl az esztendő felén
fényözön	itt az ősz,
virágnító kikelet	piros, kék gyümölcs virít,
ránk köszön.	lomb esőz.

Túlsó küszöbét megint
 fedi hó.

Ha nem töltöd hasztalan,
 az a jó.

Weöres Sándor

MEZŐKÖBÖLKÚT

1297-ben Kubulkuth néven írják az oklevelek. (C. Suci: Dictionar istoric.) 1332-ben Kubulchuch (Documente. XIV. C., III. 126.; Györffy: Az Árpád-kori. III. 361.), 1549-ben Köbölkút (C. Suci: i.m.), 1599-ben Keöbeölkút (uo.) formában fordul elő.

1332-ben plébániatemploma van, papja, Miklós ebben az évben a pápai tizedjegyzék szerint 1 sektin ezüstöt fizet. (Beke: Az erd. egyházmegye. 158.; Documente. XIV. C., III. 126.)

Forrás: *Léstyán Ferenc: Megszentelt kövek— A középkori erdélyi püspökség templomai.*

Júniusban lesz tíz éve, hogy felépült a mezőköbölkúti templom és sor került felszentelésére. A tízéves évforduló alkalmával Istenünk segítségével reménykedve hálaadó istentiszteletre kerül sor, mely alkalomra elfogadta meghívásunk főtiszteletű Pap Géza püspök úr.

Június 11-ét szeretnénk egész napos ünnepé tenni, ezért erre a napra falutalálkozót is hirdetünk. Szeretettel meghívjuk Mezőköbölkútra mindazokat, akik itt születtek, vagy itt munkálkodtak, és ma már nem laknak a faluban. Testvéreket, gyermekeket, rokonokat, munkatársakat hívunk haza erre a napra.

A jó szervezés érdekében az imahét után a presbiterek felkeresnek mindenkit, azzal a kéréssel, hogy mindenki írja le rokonainak, ismerőseinek jelenlegi postacímét. Egyházunk közösségünk nevében szeretnénk levélben is mindenkit meghívni a falutalálkozóra.

Ugyanakkor bármilyen javaslatot, elgondolást szívesen fogadunk, annak érdekében, hogy széppé, tartalmassá tehessük a hálaadó ünnepet és a falutalálkozót.

Nem utolsó sorban szeretettel kérünk mindenkit, imádkozzunk ezért az alkalomért, hogy Istenünk segítsen a jó szervezésben és adjon áldást remélt együttlétünkre, örömteli találkozásokat, szívből jövő őszinte hálaadást.